

СТАРИЯТЪ УЧИТЕЛЪ

Предъ вратата на училищния дворъ стоеше старецъ, съ вехти старомодни дрехи, очила и чадъръ. Минувачитъ се спираха въ уличката и гледаха учудено непознатия човѣкъ. Неговитъ старомодни дрехи, високата гумена яка и закачения на ржката чадъръ, го правѣха още по-чудноватъ. Всички се споглеждаха така, като че се запитваха, отъ кжде е пристигналъ тоя старецъ и какво дири предъ вратата на училището? Нѣкои повдигаха рамена и отминаваха, други продължаваха да го наблюдаватъ. Стариятъ човѣкъ изведнажъ хвана дръжката на голѣмата врата, натисна я съ трепереща ржка и влѣзе. Тежката врата полека заскърца и хлопна задъ гърба на чудния старецъ. Като влѣзе въ училищния дворъ, той се поспрѣ за минута. Широкиятъ дворъ бѣше потъналъ въ пожълтѣла трева. Едно кѣдраво агне пасѣше, а на шията му чуруликаше ситно звънче. Малко по-настрана бѣше се просналъ по коремъ изпждения немирникъ на училището и прелиставше нѣкаква книга. Като че искаше да покаже на учителитъ си, колко много чете, и колко сж несправедливи къмъ него. Като видѣ стареца, рошоглавиятъ немирникъ повдигна глава и премигна изненадано. Кой бѣше тоя човѣкъ съ очила и чадъръ на ржката си?

Непознатиятъ пристжпи нѣколко крачки и очитъ му почнаха да се вглеждатъ въ старитъ, широки плочи, по които сж минавали всички граждани на малкото градче. После, като повдигна глава, непознатиятъ се ужти къмъ пейката, която се губѣше подъ увисналитъ отъ плодъ клонове на пожълтѣла круша. Седна на пейката, свали шапката си и съ трепереща дланъ обърса потното си, голо теме. После сложи шапката и чадѣра до себе си, въздѣхна дълбоко и започна да разглежда прозорцитъ на училището. Погледътъ му дълго се спираше отъ единъ прозорецъ на другъ, стигна до главната врата на училището и се върна пакъ, като че ли бѣше пропусналъ нѣкой неразгледанъ прозорецъ. Изпждениятъ немирникъ го наблюдаваше скрито, като се мжчеше да разбере, какво дири тоя човѣкъ въ училищния дворъ. Защото тоя рошоглавъ мързеливецъ си мислѣше, че ако нѣкога излѣзе отъ училището, никѡга нѣма да се върне къмъ двора, нито пъкъ ще минава край оградата. А ето сега, единъ съвсемъ непознатъ човѣкъ, единъ чудноватъ старецъ, седѣше на пейката, оглеждаше прозорцитъ, вратитъ, плочитъ, говорѣше нѣщо на себе си, като че ли разговаря съ невидими хора. Изведнажъ старецътъ се обърна и погледна напуканата кора на крушата. Ржката му се протегна, бѣлиятъ гуменъ ржкавелъ блесна и дланъта почна да пипа кората на крушата съ такава нѣжна радостъ, сякашъ галѣше рамото на скжпъ, отдавна невиджанъ приятель. И онова, което се виждаше най-чудно на изпждения немирникъ, бѣше тихиятъ шепотъ на стареца. Къмъ каквото обърне очитъ си, каквото докосне съ ржка, или кракъ, веднага почва да шепне нѣкакви неразбрани думи, и очитъ му почваха да блѣскагъ отъ влага.

Въ тая минута, когато непознатиятъ галѣше напуканата кора на крушата, и сякашъ говорѣше съ нея, отъ хладнитъ коридори